

בס"ד. שיחת יום ד' פ' תבוא, ח"י אלול ה'תשנ"א

— אחרי תפלת ערבית —

בלתי מוגה

א. כמוזכר כמה פעמים פתגם רבותינו נשיאינו (שכבר נדפס¹) בהפירוש ד"ח"י אלול" (שבין כל הפירושים והענינים שבו, ה"ז פירוש וענין עיקרי) — להכניס חיות בכל עניני אלול.

והענין בזה:

חודש אלול הוא חודש החשבון על השנה שעברה, וגם חודש ההכנה לשנה הבאה. ולכן צריכים להיות בו ב' הענינים דחשבון והכנה בנוגע לכל פרטי הענינים דתורה עבודה וגמילות חסדים, שעליהם "העולם עומד"², ועאכו"כ שעליהם עומד ה"עולם" של כאו"א מישראל ושל כלל ישראל, ובפרט שבשביל כאו"א מישראל נברא כל העולם כולו³.

ובח"י אלול (שענינו להכניס חיות בעניני אלול) צריך להיות תוספת חיות — שקשורה עם (ובאה ע"י) תוספת הפעולה — בתורה עבודה וגמ"ח.

ב. ובפרטיות יותר:

ובהקדמה — שרואים במוחש בהנהגת האדם שכאשר אומרים לו ענינים במושגים רוחניים בלבד, הנה לפעמים מבין הוא מה עליו לעשות, ולפעמים אינו מבין מה עליו לעשות, ומתעוררת אצלו שקו"ט בדבר, כך, שהזמן מתבזבז ("ס'גיית אָוועק צייט") על ענינים שאינם דרושים כלל וכלל.

ואחת מהעצות בדבר — שגם ענין שלכאורה הוא רוחני, יקשרו אותו עם ענין גשמי, דבר ממשי שכל אחד יכול למששו, ולהראות עליו ("מראה באצבעו ואומר זה"⁴) — להראות לעצמו ולבדוק את עצמו, כך, שאפילו אם נדמה למישהו שצריך הוא לחשוב הרבה כדי למצוא במה צריכה להתבטא תוספת החיות ותוספת הפעולה שלו — יש לו דבר מן המוכן.

ועוד זאת — שבענין גשמי יכולים להשתוות כולם (או עכ"פ כו"כ) באותו ענין, משא"כ בענין רוחני שתלוי יותר ברגש הלב ובהבנה והשגה במוח, שבהם הוא עיקר החילוק בין אדם לחבירו, דלא כבמעשה גשמי, ובפרט כאשר

(1) סה"ש תש"ה ע' 122. וראה לקו"ש (3) סנהדרין לו, סע"א (במשנה).

(4) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. (2) אבות פ"א מ"ב.

פרש"י בשלח טו, ב.

המדובר אודות בניי, שכולם נצטוו על עשיית אותם מעשים בכל יום ויום — כללות רמ"ח מצוות עשה (וכן באופן של שלילה — שס"ה מצוות לא תעשה), אשר, אע"פ שגם בענין המעשה יתכנו חילוקים מן הקצה אל הקצה, מ"מ, יש בו נקודה מסויימת שבה משתווים כולם.

ג. ובנוגע לפועל — בקשר להוספה בתורה עבודה וגמ"ח:

בנוגע לתפלה (עבודה) — ענין המודגש ביותר בחודש אלול אצל כאו"א מישראל ואצל כלל ישראל, עד כדי כך, שאפילו תלמידי חכמים מפחיתים מזמן לימודם בתורה כדי להוסיף בעניני תפלה⁵ — יכולים לקשר זאת עם מזמורי תהלים הקשורים עם חודש אלול בכלל, ועם יום זה (ח"י אלול) בפרט, הן ג' המזמורים שאומרים בכל יום מימי חודש אלול, והן שיעור היומי כפי שנחלק לימי החודש, השיעור של יום י"ח בחודש (ח"י אלול), וכיו"ב. ועד"ז — אם יש למישהו תפלות מיוחדות הקשורות אצלו עם ח"י אלול.

בנוגע לתורה — בענינים שהזמן-גרמא, דהיינו, הלכות הקשורות לעניני חודש אלול, או ר"ה, או ימים הבאים לאח"ז — שהרי "שואלין ודורשין בהלכות החג שלשים יום קודם החג"⁶, החל מחמשה עשר באלול, ועאכור"כ בעמדנו בח"י אלול.

ועוד והוא העיקר: כיון שא' מהראשי-תיבות ד"אלול" רומז על ענין הגאולה⁷ — יש לקשר זה עם הוספה בלימוד הלכות הגאולה — בספר הרמב"ם, בהלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, או בשולחן-ערוך — בהלכות הדנות אודות ברכת הגאולה דשמונה-עשרה, וכיו"ב.

ובנוגע לגמילות-חסדים — שגם בזה יכול להיות שקו"ט וספק כו' — הנה לכל לראש צ"ל ענין הצדקה לעזור ולסייע לבנ"י הזקוקים לצרכי החג, כולל גם צרכי ר"ה, כמ"ש⁸ "שלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו", ונוסף לזה צריך להיות בצדקה ענין מיוחד הקשור עם ח"י אלול.

ובמילא, ישנו גם דבר מפורט, ברור וממשי, הן בתורה, הן בעבודה והן בגמ"ח.

ובכל ענינים אלו — "כל המוסיף מוסיפין לו", כמודגש בדברי חז"ל⁹, בנוגע לחמשה עשר באב, אשר, עניניו נמשכים עד יוהכ"פ, "אחת בשנה"¹⁰,

(7) ראה לקו"ש חכ"ט ע' 274. וש"נ.

(8) נחמ"י ח, יו"ד. וראה לקו"ש ח"י ע' 369 ואילך. וש"נ.

(9) תענית לא, א ובפרש"י.

(10) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

(5) ראה ברכי יוסף על שו"ע או"ח ותקפ"א סק"ו. הובא באלף למטה על מטה אפרים שם סקט"ו.

(6) ראה פסחים ו, סע"א. וש"נ. שו"ע אדה"ז או"ח רסתכ"ט.

כמובן מדברי המשנה¹¹ "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים וכו'".

ד. וכרגיל — נסיים בעשיית כאו"א שליח על ענינים של צדקה, אשר, עי"ז ממהרים ומזרזים את הגאולה¹².

ונוסף על שליחות זו, שבשביל זה צריך ליתן לכל הפחות מטבע אחת (לכל הפחות) — יוסיפו מטבע שני, שטר שני (כסף של נייר), בקשר לח"י אלול.

והעיקר, כאמור, ש"כל המוסיף מוסיפין לו" — הוספה בכל ענינו, ובענין העיקרי — להכניס חיות בכל עניני אלול, תיכף ומיד.

ועי"ז נעשית עוד הוספה, הוספה ממשית בהכתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בכל הענינים, לכאו"א מישראל, בתוך כלל ישראל.

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א: "לשנה טובה תכתב ותחתם".

כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהנוכחים ב' שטרות של דולר, ליתן לצדקה].



(12) ראה ב"ב יו"ד, א. תניא פל"ז (מח,

ב).

(11) תענית כו, ב.